

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Thalelæo Monscho. 63.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Luc. II.

in spiritu Dei ea eiicio, profecto peruenit in vos regnum Dei. Porro apud alterum Evangelistam apertius ita habetur : Si ego in digito Dei eiicio daemonia. Quo loco per Dei digitum Spiritus sanctus intelligitur. Atqui digitus, ut a nobis exemplum sumam, ex corporis essentia est. Quamobrem a diuina essentia inseparabilem & cognatam Spiritus sancti personam esse, per digiti uocabulum declarauit.

Zosimo. 61.

Act. 8.

Lubenter ex te, qui Aethiops animo es, scripturae uerbis sciscitauer, num, quae legis, intelligas. Ut enim nonnulli aiunt, quaedam diuino spiritu afflato patris nostri Basilij uerba memoria tenes, cuius tamen res nullo modo memoria complecteris. Quod si uerus es illius uiri amator, ipsius sermones, quibus hominum mores per Philosophiae regulam composuit, operibus ostende. Nam si orationem eam, quam uir ille aduersus temuletos edidit, in manus sumptueris, illic infinitis teipsum probris onerari reperies.

Sanctorum scripta legere non satis est.

Theopompo Monacho. 62.

Quis uerus sermo existimatus.

I. Cor. 13.

Sermo, qui ad audientium utilitatem habetur, potens sermo est, quique optimo iure sermo appelletur, imitationemque ad Deum habeat. At qui uoluptate sola & plausu terminatur, aeris sonus est, magno strepitu aurem personans. Quare, aut sermonem tuum grauitate moderare, ac sermonis fastui ac pompae mediocritatem anteponere: aut te cymbalum theatrorum scenae accommodum esse scito.

Thaleleo Monacho. 63.

Quis te comici salibus non perstringat? Quis te non commiseretur, qui cum in Philosophiae discipulorum Domini tranquillitate sedeas, Gentilium historicorum & poetarum tumultum atque aestum tecum trahas? Quid enim, dic quaeso, apud

ummas h' βασιλεία τῶ θεῷ. ἐν τῷ ἑτέρῳ σαφέστερον εἰρηκῶς εὐαγγελιστῆς, εἰ δὲ ἐγὼ ἐν δακτύλῳ θεῷ ἐμβάλλω τὸ δαιμόνιον. δάκτυλον θεῷ, τὸ πνεῦμα λέγων τὸ ἅγιον. δάκτυλος δὲ ὡς ἐν ὑποδείγματι τῷ χεῖρ ἡμᾶς τῆς ὕψους ἐστὶ τὸ σῶματος. πλὴν πίνω ἀχρῆσον χεῖρ συζητῆ τῆς θείας ὕψους τῷ πνεύματος τῷ ἁγίῳ ὑποτάσσιν, τῷ τοῦ δακτύλου ὄνομα πῆφ' ἀνέρωσεν.

Σωσίμω. 64.

Ἡδέως ἀν' ἐροίμην σε θεαφικῶς τὸν ἀθήσια πλὴν γινώσκω. ἀρὰ γε γινώσκεις ἀ ἀναγνώσκεις; ὡς πινε γὰρ φασι, ρημάτων μνημονεύεις πινῶν τῶ θεοπιεύσθ παρὸς ἡμῶν βασιλείς, οὐ τῆς παραγμάτων χεῖρ' ἐδὲν μνημονεύεις. εἰ δὲ ἀληθῆς εἰ τοῦ ἀνδρὸς ἐραστῆς, ἔρησι τοὺς ἐκείνῳ λόγους ἠπίδειξαι, δὲ ὡν τὰ ἡῶν χεῖρὶ φιλοσοφίας ἠελθῆσεν. εἰ γὰρ πλὴν χεῖρ' ἐπιθύοντων τοῦ ἀνδρὸς μετεχειρίσω πικρία, σαυτὸν εὐρήσθς ἐκεῖ. τὸν μωρον ἐσμὸν τῆς ἀχρῆσιν ὑποκρίνοντα.

Θεοπίμω μοναχῷ. 65.

Λόγος πρὸς ἀφίλειαν τῆς ἀκουόντων γέμενος, λόγος ἐστὶν ἐνδύματος ἐνδικῶς λόγος κελεύμενος, καὶ πρὸς θεὸν ἔχων πλὴν ἀμῆσιν. ὁ δὲ πρὸς τέρψιν μόνην καὶ χροῖτον τελευτῆς, ἡχρὸς ἐστὶν χαλκῶ τοῖς μεγάλοις ψόφοις ἐστὶ. πλὴν ἀκοῆν ἐνηχῶν. ἢ τοῖνυν σεμνότητι τὸν λόγον σε ῥύθμιζε, ἀρητιμῆς τοῦ κόμπης τὸ μέτερον, ἢ γίνωσκε κύμβαλοι ὡν, τῆ σκηνῆ τῶν θεάτρων ἀρμόδιον.

Θαλαλάφω μοναχῷ. 67.

Τίς σε οὐ καμφθῆσθ, τίς σε οὐκ ἐλέησθ, ἐν γαλήνῃ φιλοσοφίας τῆς τοῦ κυεῖς μαθητῆς κεθεζόμενον, καὶ πλὴν ἰσχυρόν καὶ βερασμὸν ἐλληνικὸν συγγραφέων καὶ ποιητῆς ἐφελκόμενον. τί γὰρ εἶπε μοι παρ' ἐκεῖνοις τῆς χεῖρ' ἡμᾶς

ἡμᾶς προσημιότερον. τί δὲ ἔχει τοῦ
ἡμᾶς καὶ γέλωτος, ὧν ἐκείνοι πα-
δαζοῦσιν, ἔχουσι αἱ θεότητες ἐκ παλῶν,
οὐχ αἱ ἀνδρείαι ὑπὸ παλῶν, ἔχουσι
ἀγῶνες ὑπὸ παλῶν. Φεύγε τοί-
νω καὶ τίω ἀνάγνωσον τῆς ἀχρότι-
τος. δεινῶς γὰρ οἶδεν ἀνατομοῦ
τοὺς τῶν τραυμάτων σιωπῶνται-
ταις μάλωπας, μήποτε ὑποσφρέ-
ψῃ τὸ πνεῦμα τῆς ποιητικῆς σφοδρό-
τερον, καὶ χεῖρονά σοι τίω ἦσαν τῆς
προσέτις ἀγνοίας ἢ ῥαθυμίας ἐργά-
σῃται.

Εὐλαμπία. 64.

Τὴν ἀκαρπὸν Ἰουδαίων γεωρῶν ὁ
Ἰωάννης παραίτησε, δένδροις αὐτοὺς
ἀκαρποῖς παρέκασε, πρὸς τὴν ῥί-
ζαν αὐτῶν κείσθαι τὴν ἀξίνην ἄπο-
φινάμενος, τίω ἔξῃαι καὶ σύντομον τῆ
εὐαγγελίᾳ διαίτησιν, ὅφ' ἦς πᾶν δέν-
δρον μὴ ποιῶν καρπὸν κελὸν, ἐκκο-
πιταί, οὐκ ὀρύσσεται. ἢ γὰρ φυὴ
τῶν ῥιζῶν, ὁ νόμος δηλαδὴ καταλεί-
πεται, ἐφ' ἣν ὁ νέος λαὸς ἐγκεντρὶζέσθαι.

Τῷ αὐτῷ. 65.

Μαθεῖν θέλων ἐσημασθε τίς ἢ τὸ
πῶς ἐργεῖται, ἢν μεταχειρίζεται
πρὸς καθάρσιν τῆς ἀλως τῆς
ἰδίας ὁ κύριος, τὸ τοίνυν ὅτιν, ὡς οἴ-
μα, τὸ νόημα, ἄλωσα, τίω πᾶν δέν-
δρον τῆς οἰκουμένης ἐκκλησίας προ-
σαρρεῦει, ἐν ἣ πάντα τὸν θερισμὸν
συναγείρει τῆς ἀνθρωπότητος. πῶσον
δὲ, τίω διγῆσαι κρίσιν κελῆ, ἢ τις ἐ-
κείσθαι τίω προσφορὸν πᾶσιν οὐκ ἐξ-
σαι, τοὺς μὲν ἀχρότοις καὶ χεῖρους,
καὶ παντὶ ἀνέμῳ ἀμαρτίας ῥιπιζο-
μέδρους, εἰς καὶ σιν ἐκδίδωσι. τῶς δὲ
καθαρότητι ἐργῶν, καὶ μετᾳοίας καρ-
ποῖς ἐὼν ἠνάσασται, εἰς ἄποθήκην συν-
ἀγεσθαι λέγει ὁ δικηγὸς κρίτης, τίω
πρὸς ὅσους τοῖς πιστοῖς καὶ ἀξίοις αὐ-
τῶ ἐργάταις καὶ γεωργοῖς, ἢν καὶ μο-

illos est, quod religioni nostrae sit praeferendum? Quid non mendacio ac risu scaturit, ex iis quae magno studio confectantur? An non diuinitates ex vitiosis affectionibus? An non fortia facinora pro vitiosis affectionibus? An non certamina pro vitiosis affectionibus? Quamobrem ipsam quoque sceditatis & obscenitatis lectione fuge (nam ea miram ad aperienda vulnera iam cicatrice obducta vim habet:) ne alioqui vehementiore cum impetu spiritus improbus reuertatur, ac deteriore & perniciosiore tibi priore ignorantia aut negligentia cladem inferat.

Eulampio. 64.

Sterilem Iudaeorum voluntatem atque animi institutum Iohannes perspicies, infrugiferis arboribus eos comparauit, ad eorum radicem securim positam esse pronuncians, hoc est acutam ac compendiosam Euangelij diuisionem; qua omnis arbor non faciens fructum bonum, excinditur, non autem foditur. Siquidem id quod ex radicibus pullulauit, hoc est lex, relinquitur: cui populus nouus inferitur.

Eidem. 65.

Significasti per literas, te scire cupere, quamnam ventilabri illius, quod Dominus ad areae suae purgationem sumit, vis ac facultas sit. Hic igitur, ni me opinio fallit, quid areae nomine vniuersam orbis terrarum Ecclesiam intelligit, in qua omnem humanae naturae messem cogit. Ventilabri autem vocabulo iustum iudicium appellat; quod quidem eum, qui cuique aptus sit, gradum distinguens ac definiens, paleares quidem, ut ita dicam, ac dissolutos homines, quique ad omnem peccati ventum huc illucque iactantur, flammis addicit: eos autem, qui operum puritate, ac poenitentiae fructibus abundauerunt, in horreum congregari iustus iudex ait; hoc est piis, seque dignis, operariis atque agricolis congruens domicilium. Quam etiam salutarem mansionem nuncupat. Illic enim verè

Periculo-
sa i. p. i. b.
librorum
lectio.

Luc. II.

Matth. 3.

Matth. 3.

Quid a-
reae.

Quid ven-
tilabrum.

Quid
horreum.

Ioan. 14.

C